

Mill. Kr. Nu er dog den faktiske Fremgang i Virkeligheden en Tilbagegang, fordi der her er en Overgangsperiode, hvor nye Skatter traadte i Kraft, inden de gamle Skatter vare ophævede, og samtidig var der naturligvis, som den afgaaede Finansminister gjorde opmærksom paa, en hel Del Fortoldninger paa de store Luksusvarer, paa hvilke der var vedtaget en Stigning i Toldsatserne. Skatten paa Person og Ejendom har naaet $15\frac{2}{3}$ Mill. Kr., paa Omsætning og Værdi $12\frac{1}{2}$ Million, og endelig ere Forbrugsskatterne i dette Regnskabsaar $54\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det ejendommelige er, hvad den højtærede afgaaede Finansminister nævnte, at den nye Arveskat ikke har virket. Den har givet mere end i Fjor, men ikke saa meget som ventet, fordi megen Arv ikke er bleven berigtiget efter den nye Arveafgiftslov. Aarsagen dertil er, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) gjorde opmærksom paa, den, at naar man venter en ny Afgift, sørger man altid for henholdsvis at berigtige Indførselstolden eller slutte Boerne, før de nye Afgifter træde i Kraft. Jeg er heller ikke sikker paa, om Socialdemokraterne ikke have Ret paa det Punkt, at der er nogle Folk, der endog have lagt sig til at dø i Tide for at undgaa at betale den nye Skat. Man kan ikke vide, hvad „de kapitalistiske Skatte-snydere“ kunne finde paa af Gemenheder, om de ikke endog kunne lægge sig til at dø for tidligt.

De svigtende Indtægter ligge ikke i Skatterne — Skatten er Stanto —, de ligge heller ikke i den Del af Indtægterne, som hidrører fra Klasselotteriet, Domænerne, Renteindtægterne og Diverse, thi her er kun $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.s Tilbagegang, og det skyldes væsentlig, at Møntregalet ikke giver, hvad det plejer, vi have ikke slaaet saa mange 25-Ører, som vi pleje. Nej, Hovedfejlen ligger paa Jernbane-, Post- og Telegrafvæsenet. I 1905—06 gav disse 3 Væsener 8,8 Mill. Kr., i 1907—08 7,6 Mill. Kr., men i 1908—09 kun $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Med andre Ord, der er over 5 Mill. Kr.s Tilbagegang siden 1905—06 og 4 Mill. Kr. siden i Fjor. Det er ingen lille Tilbagegang, og den skyldes ikke, at Bruttoindtægten er gaaet ned, for Bruttoindtægten er stegen i de 3 Etater med $2\frac{3}{4}$ Mill. Kr., men det er Udgifterne, der ere stegne med 7 Mill. Kr., altsaa Resultatet er, at de 3 Etaters Overskud er forringet til $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. og nu er 4 Mill. Kr. mindre end i Fjor. Aarsagen dertil have vi i Lønningslovene. Nu vil jeg om dem sige, at det

vilde være ganske forhykket og forløjet, om jeg vilde staa op og beklage mig over dem, thi hele den Gruppe, jeg den Gang hørte til, den samlede Højregruppe, har jo stemt for dem, og Goos har i Landstinget som Højres Ordfører oven i Købet beklaget de Nedsættelser, der skete. Selv i Politik skal man til en vis Grad være honnet, og derfor har jeg ikke Lov til at beklage mig over den Tilbagegang, der skyldes Lønningslovene, men det er et Spørgsmaal, der Gang paa Gang maa rejses, om Statens Virksomheder skulle betale sig.

Den ærede Ordfører for Reformpartiet (P. T. Nielsen) har udtalt sig for, at vi skulde have højere Baneskatter. Jeg vil dog først og fremmest sige, at det er ikke blot Lønningslovene, der bevirke, at Banerne ere daarligt forrentelige, det er ogsaa Aabningen af de nye Baner. Saa vidt jeg ved, kan man ikke vente, at Holstebro—Herning og Viborg—Herning-Banen i de første Aar kunne forrente sig, og saa længe vi skulle have nye Baner — og dem skulle vi jo have mange af —, maa vi være klare over, at de nye Baner ville være som Faraos berømte Køer: de magre spiste de fede og bleve endda ikke fede selv. Den ærede Ordfører ønskede som sagt, at vi skulde gaa til en højere Jernbaneskat. Jeg vil tilstaa — og der er jeg enig med den nye Finansminister —, at vi ikke i Aar skulle gaa til nye Skatter, men jeg synes, at det at gaa den Vej, som den ærede Ordfører foreslog, at paalægge nye Skatter i Form af forhøjede Jernbanetakster i alt Fald paa de længere Afstande, er ikke helt retfærdigt og rationelt. Nu have vi to Gange forhøjet Jernbanetaksterne. Første Gang var, da Hr. Hage var Finansminister, og anden Gang, da vi vedtog Lønningslovene, og jeg tror, at hvis vi endelig skulle gaa den Vej, vilde det være langt mere praktisk og retfærdigt, om man delte vore Baner i to Dele, nemlig i Stambanerne og de lokale Baner, og beholdt de Satsen, vi have, paa Stambanerne, de gennemgaaende Baner, medens man satte Taksterne forskelligt for de lokale Baner, alt eftersom de mere eller mindre betale sig. Det, tror jeg, vilde være en retfærdig Ordning. Lige saavel som vi nu ere villige til at lade os beklippe, naar vi køre paa de sydfynske Baner, synes jeg, at den Omstændighed, at de lokale Baner tilhøre Staten, ikke skal medføre, at der føres en anden Finanspolitik for deres Vedkommende end for de private Baners, det er ligegyldigt, hvem